

ДІЛО

Видавничча Спілки „Діло“.

Львів, 24. січня 1918.

Преса осередніх держав говорить про близький мир між осередніми державами й Україною таким поважним і певним тоном, що мусить ся прияти, ще відомості, на яких вона опирає свої підведені, похедять з першого жерви, атже що мир між осередніми державами й Україною справді близький.

До цього мири призыває преса осередніх держав велику вагу, — багато більшу, ніж до міре з Великоросією. Сусід осередніх держав — каже вона — буде тепер не російська імперія, тільки Українська Народна Республіка, а при тім власне Українська Народна Республіка має на своїй території всі ті природні скарби, особливо збіже, які перед війною надавали та-ку шіну російській імперії в міжнародно-торго-вельних вносинах. З поміж рядків і навіть просто в рядків преси осередніх держав що раз голосніше лунає редісний «клик»: „Ще хвилю-ку терпеливості, ви всі втомлені! і перетомлені венчаним лихолітком, — українське відбіже вже завідко прожене від вас гнів і цість вам силу видергати до кінця!“

Словом, видно, що мир з Україною має бути для осередніх держав корисний, дуже корисний, коли її урядові комунікати з таким вдо-відением стверджують велики усміхи в мирових переговорах з українською делегацією і преса осередніх держав і таким вдовоєненем пише про близький мир з Україною.

Що сей мир прикличе Українській Народній Республіці й цілому українському народеві, се поки що прикличте тайною.

Можемо тільки догадувати ся, що коли осередні держави згодилися на формулу „без анексії“, то в відношенню до України позино се означати відане Українській Народній Республіці в усіх українських областях, занятих у сій війні осередніми державами. Виходи-ди би се і з уваги „Berliner Tageblatt“¹, що в Українцями тому дещо перозуміти ся ніж з большевиками, бо від України осередні держави нічого не жадяють.

Так само з факту, що обі сторони згодилися, під умовою вважності обговорювати свої внугрізні справи, можемо вносити, що в Берестю була мова і западуту рішення також про долю українського народу поза границями Української Народної Республіки. В якій напрямі, се також покрите тайною: маймо надію, що коли осередні держави так залежать на трикім мірі і пріятельських вносинах з Україною, то мусить їх занежати також на тім, щоб українська держава була вдоволена також положенем своїх закордонних братів.

Очевидно, коли українське правителство годить ся заключити мир з осередніми державами, то не тільки винеслино на те, щоб ім дати так горяче бажання мир, але також на те, щоб мир вийшов на користь Україні.

При тім Україна, як ніяка інша в воюючих держав, може заключити мир — ще так скажемо — в частині серцем. Адже вона не вступала в війну, український народ при вибуху війни не мав своєї волі, — і коли він мати ме-зможу жити на своїй землі вільним державним життям, то війни йому не треба.

Зі та треба Йому мира, щеби рідний край, винищений віковою царською низодею, зруйнований війною, примушений до береттів за охорону й укріплене української державності проти революційних славокомішів царського імperialізму, міг віддати всі свої сили на будову свієї держави.

Тут лежить мабуть причини, чому Україна бажає мати мир з осередніми державами. Петроградський Сойт, розпочавши своє праплінне від проголошення права на національне само-значене аж до повної державної незалежності, в своїй політиці супроти України йде якраз у протилежнім напрямі. Почала ся та політика якісною, які мають за ціль „перезибрати“ Українську Центральну Раду так, щоб на її місце поставити філію петроградського Сойта. Ко-

РЕДАНЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 10., II. поверх
Кonto пошт. щади. 26.726
Адреса тел.: „Діло—Львів“.
Число телефону 565.
Рукописів
редакція не віртає.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
місячна 5— К.
четвертична 15— •
тримісячна 28— •
шільорічна 56— •
у Львові (без доставки):
місячна 4— К.
четвертична 12— •
тримісячна 22— •
шільорічна 44— •
в Німеччині:
піврічна 28— М.
шільорічна 56— •
За зміну адреси
платити ся 50 с.

Ціна оголошень:
Рядок п'ятитисячний, змінливий
або його число 60 с. в кожному
1. Ч. виплатити 150, та зменшувати
членство з другою відповідно. Оголо-
шення на суботу 150 с. в кожному
2. Ч. виплатити 150, та зменшувати
членство з другою відповідно.
Один примірник контура
у Львові 16 с.
на провінції 20 с.

Начальний редактор: Д-р Василь Панібоя.

ли ж се не вдало їх, петроградський Сойт утверджує свою філію в Харкові, надав їй шумну фірму Сейта народних комісарів України, привів делегатів своєї Сейта на візиту на мирову конференцію до Бреста і пішов на Україну війною, щоб заставити весь український народ, який в ціlosti стоять на Українською Центральною Радою, підчинити ся своїй владі.

Так має Україна війну на два фронти. Бодо-доки не заключений мир з осередніми державами, мусить вона зберігувати в босій готовості фронт, який охороняє її перед восеними операціями осередніх держав, а рівночасно мусить бороти ся в большевицьким замахом на

свою державну незалежність. Така задача важка буде би існувати для старої, сконцентрованої держави, я не то для молодої Української Народної Республіки, яка мусить консолідувати ся вогні такої війни на двох фронтах.

Мир з осередніми державами принесе би Україні в сій спрів значне облекчення. Миочи за собою міжнародне признання і мир з західними сусідами, вона могла би з'єднати всі свої сили до боротьби проти большевицького замаху на свою державну цілість і суверенітет, — і певне відвернення би його в певнім успіхом, кладучи раз на все тому московським апетитам на Україну.

Галичина й Українська Республіка.

Львів, 24. січня 1917.

Становище творців і діячів нової української держави до нас, західної галузі України, міра розумового, чутового й волевого інтересу їх до прикарпатської області українських земель — все те було і є десь єдним в предметів цікавості І жури кожного члена нашої тієї найшішої вітчини. Частину відповіді на питання про сі спраїв знайшли ми в числі з 21. грудня найбільше реальностю кінця кінця українського органу „Народної Волі“ — хочено знати статі сії поділити ся в нашими читачами.

Пише „Народна Воля“:

„Одним з важник питань, яке виникає в звязку з національним визволенем українського народу і створенням вільної української держави, є питане про те, як постановити ся до сей держави український народ в Австро-Угорії. Як відомо, претягом двох в коловиною років війни австро-угорські Українці були завоювані австро-угорськими і богато сил і жертв покладли на те, щоб допомогти австро-імператорському союзеві одержати перемогу над Росією. Ребили так не з почутя якоїсь особливої любові до Австро-Угорії, бе не дуже солідно жило ся українському народові під австро-угорським панованем. Але все ж положене Українців в Австро-Угорії буде безмірно краще ніж в Росії під самодержавним чоботом Миколи II і Його прибічників, і тому цілком зрозумілим була горячі бажання австро-угорських Українців визволити український народ в Росії в під того самодержавного чобота і за-безпечити йому хеч такі можливості культурного й політичного розвитку, які давала Австро-Угорія.

„Але з вибухом в Росії революції віднеси-ни відко змінили я. Український народ до тім бодо-кірдану дістав певну можливість берети ся за сій вільний розвиток і сей розвиток віді-скати. В звязку з сим мусила різко змінити ся й політика галицьких Українців.

„Трудно сказувати за сим змінами в Українській політиці в Галичині, бо звязку між Україною й Галичиною нема ніякого, і навіть часописи галицькі доходять сюди дуже рідко й неавтентично. Але все ж і на підставі тего матеріалу, який маємо, певні висновки можна зробити. Таким матеріалом є кілька чисел найбільшої і найзаслуженнішої української газети в Галичині „Діло“, що прийшли сами дічами до Києва і торкаються ся як раз дуже болючі для нашого народу справи — справи прилучення скідної (української) частини Галичини до Польського королівства, які хотіли були в сій час зробити німецькі та австро-угорські дипломати.

„Хто читав українські газети в Австро-Угорії і під час революції, тому відразу кі-дається в очі різка зміна самого тону газет. Коли раніше галицькі часописи були пересякнуті міропідданчим духом, то тепер прим. „Діло“ пише про ті самі справи в тоні дуже хододнім. Се можна помітити не вважаючи на велику обережність в словах і не вважаючи на суверенітет австро-угорської цензури, від якої в кождім числі „Діла“ більшість великих лісінин“.

Тут „Народна Воля“ називає за нашим днівецником відомі вислови пп. Сінгалевича і Петрушевича, і робить з них такий висновок:

„Отже від представників інших держав, і зокрема від представників української держави чекають австро-угорські Українці поратуванку. В чім саме полягає сей поратуванок, про се говорить „Діло“ в передовій статі:

„Не хочемо бути частю польського державного органу, хочемо бути самостійним, незалежним народом“.

„В такім самім дусі говорить і один з найбільш відповідальних, що до Австро-Угорії українські політики, посланець д-р Кость Левицький. Заявляючи співробітникам віденської газети, що українська частина Галичини повинна дістати автономію в межах Австро-Угорії, він додає:

„Колиб же Австро-Угорія не хотіла нас мати, демагасмо ся прихучена до української республіки“.

І навіть найбільше відповідальний з австро-угорських Українців, посол М. Василько, про кого-то „Діло“ каже, що йому „можна закинути все інше, тільки не недостату австро-угорського патріотизму“, навіть він заявляє:

„Колиб було правдою те, що оголошує газети в Берліні й Відні, австро-угорським Українцям дійсно не зеставало ся би іншої дороги, як надія на поміч інших держав на мировій конференції“.

„Треба ще зауважити, що все се писало ся перед оголошенням Української Народної Республіки, і ще се говорять представники піонерко-виної національної демократичної партії. Голосів представників лівіцької частини українського громадянства в Галичині ми не знаємо, але безперечно, що вони говорять ще ясніше і рішучіше.

„Сі надії галицьких Українців на українську республіку складають на її найвищі органи — Центральну Раду й Генеральний Секретаріят — велике й поважне завдання. Хот вогrozza включення української Галичини в Польське Королівство, як донесуть останні газети відомості, ніби пеки що промінула, але органи української республіки повинні доловити всіх сил, щоб українському народові в Австро-Угорії дозволено змогу вільно висловити ся про свою дальшу долю“.

Що до того, ща ким заявлялись би австро-угорські Українці, коли б мали змогу свободно висловити своє стремінне, що до сього питання „Народна Воля“ на підставі наведених голосів не має ніякого сумніву.

Мир з Україною.

Німецькі голоси радості.

Львів 25. січня 1918.

З численних голосів німецької преси на-
водимо голос „Frankfurter Zeitg.”, яка, подавши
урядову відомість про освітнє порозуміння
з Українською що до окончання війни, пише:

„Мир перед дверима! Не є се щемир загаль-
ний, тільки частинний, який нам вішають, мир
з новоповстаною Українською Народною Репу-
блікою, але вість про цього звучить з оживля-
ючою радістю, і ми думали, що не тільки на-
роди середньої Європи, але також і ев-
тральні і навіть народи Антанти з раді-
стю її вистрінуть. Бо сей мир зробить перший
вилім у страшніх мурів, які війна побудувала
між народами землі. В місці, де перед кілько-
ма тижнями найменше сього жили, втвіре со-
бі мир брали і готовили ся до віду. Заклю-
чене міра що не готове все делегати обох сто-
рін відходили ся на його основи і йдуть на кіль-
ка днів дамів, щоби привезти від своїх прави-
тельств усунені до заключення міра й під-
пису. Сей висаджений еретик, ведених всого від
двох тижнів, позивані нас заповнити радістю і
вдоволенім.

Україна є однією з держав, які завдачують
відмінне самостійності і свободи російській революції, але посередно світовій війні.
Українська Рада стояла досі послідовно на тім,
що її держава є, що правда, автономією ре-
публикою, однак при тім частю великої Фе-
деративної республіки, яка вступила на місце
булоїї російської імперії. Се становище засту-
пала Рада навіть супроти большевіків, які її
предкладали повну державну самостійність. Як
тепер уложило ся се відношені, не є зовсім
ясно. З однієї сторони бачимо, що Україні
змагаються до заключення міра з осередніми державами не відмежуючи за потрібне одержати на
се згоду большевицького правительства. В сім
змагання, як видно з відомостей про перегово-
ри в Бересті, підігряють їх делегати Німеч-
чини Я Альстро Угорщини. З другої сторони в.
Троцький, що правда, заявив свою згоду на
се, щоби з заступниками України вести окремі
переговори, та волі на одній з останніх ласі
дані поставлено питання, чи Україна може са-
мостійно заключити мір, він рішучо заявив, що
Україна може заключити мір тільки в відомі з
Петроградом. „Майже здається ся, неначе як У-
країні так і большевікі відмінлять свої ста-
новища.

На скільки від сього взагалі залежить за-
кінчення міра з Україною, трудно сказати. Та-
кож п. Троцький в промовах про свої політичні
теорії призначав, що «се хінець хінів дієва си-
ла, яка ріше про уклад політичних форм. Се
буде влучні також в відношенню до України. Коли большевікі мати мутъ досить сили, щоби
припинити правителству, що воно має
робити, то зроблять се. Коли ж, то Україна зро-
бить, що буде зважати добром для своїх інтересів,
при чому однією можливо ділі стояти не на тім,
що вона останає частю Росії. Во коли вона зможе
захистити ся, а при тім буде призначена загра-
ничу, та може прийти час, що упрацювана
з Петрограду Росія більше буде потребувати
України ніж інші. Може в сім рахунку ле-
жить частина причин, які — помінувши мотиви
важні дія всіх воюючих — розлагати для прави-
тельства України тазим бажанням як найшвидше
заключення міра.

Так може стати ся, що п. Троцький, який
заявив відверені конституційні і певне також з
інших внутрішніх політичних причин піхав до
Петрограду, при поверненні 29. січня застане
став значно відмінний від стану перед його
від'їздом, і можна подумати, що Й він зрозуміє, що його довгі теоретичні промови, які так
далеко відібрали від дійсності і не приближали
мира, також зі стаковища большевіків були
шкідливі.

Коли тепер прийде мир з Україною, то він
стане неначе символом свободи. Радімо нам, бо
всім народам, які мати-мутъ в нім участь,
принесе він спасені і благословені. Але Й поза
тим несемъ Ясно наш привіт, бо бачимо в мін-
ральному зорю, яка во довгі ночі вінів віщує
схід сонця загального міра. Для нової держави
над Дніпром нехай ся буде знаком благо-
словеної будущності, що вона є перша, яка
змінила дорогу в крізивного місяця світової вій-
ни до міра».

Большевики заняли

Катеринослав.

СТОКГОЛЬМ (TKB). З Гааги доносять,
що з Петрограду наспів вістка, що большеви-
ци війська по завчасній боротьбі заняли Катеринослав. Притік поляг також український член
конституційного Лубенець.

Росія перед новим переворотом

БЕРЛІН (пр.). „Lokal-Anzeiger“ доносить зі
Стокгольму, що петроградські полки не є вже
більше співіділами большевиків так, що ве-
ликі їх частини займають центральне становище в до-
машній війні, яка на небо разгорить ся. Боль-

шевики стягають фінські війська і хоті-
ть стріляти. В Петрограді засторість ся похи-
на в кожний день — показуються наездни-
ків. Говорять, що Савенкі (мабуть Са-
вік, с. в., бувший міністер в кабінеті Керен-
ського — Ред.) Філоненко і Керенський
лучили ся, щоби зорганізувати новий перево-

Війна проти большевиків і підем українства.

Львів, дні 25. січня 1918.

Яким відгомоном відбивається похід боль-
шевиків проти правителства Української Народ-
ної Республіки в душі українського народу? Які
вигляди розвиває віна на воглублені україн-
ській свідомості й активності? — відповідає на
ці питання знаходимо в п'ятої статті кіївського
українського світу дем. дніпровського. В числі з 23.
мін. м. п'яте „Робітничі Газети“ у вступній

Боротьба Ради Народних Комісарів і кіїв-
ських большевиків проти українського націо-
нального руху привела до того, до чого вона
її мусіла приєсти — до підняття величезної хвилі
національного почуття в широких масах україн-
ського народу, яке в такі острі моменти як за-
раз переходить у звідлу націоналізму і навіть
шовінізму.

І треба віддати большевикам справедли-
вість: вони стали таким величезним співим зна-
рядям великоруського націоналізму і шовінізму,
— що така доля не сягласла мабуть і В. Шуль-
гину з К-о.

І ся роля все останеться відомою в істо-
рії тієї пролетарської партії.

Визиваючи в програмі право нації на само-
визначені, большевики ніколи не допомагали
українській демократії в її змаганях до націо-
нального визволення, а навіть разом з іншими
російськими буржуазними і демократичними пар-
тіями ставились ворожо до тих вигідних зма-
ганий.

І коли український народ творив свої де-
мократичні органи, вся неукраїнська демократія
ставила ся до того з отвертим запідозрінням і
старається перешкоджати творчій роботі украї-
нської демократії.

В такій атмосфері руки української рево-
люційної демократії все були заняти, і й все до-
водило ся вести боротьбу на два фронти, — і з
неукраїнською демократією.

В такій боротьбі відмінні між україн-
ською і неукраїнською демократією усе більше і
більше засторюється ся, а серед українського
народу піднімається ся хвиля національного по-
чуття, яка вбиває до куши ріжні Івана Кляси.

Були, правда, моменти і порозуміння, але
вони тягнути ся не довго.

Тепер в найбільш острій момент, в мо-
мент конфлікту з найбільш революційною пар-
тією російської демократії в величезною силою
піднімається ся національна хвиля і виростає прі-

ав, яка з'єднує демократію по національному
презнаку.

Большевики поглибли сю прізу си
боротьбою проти Центральної Ради, яку ї
їнський народ правдиво називає виразни-
їх інтересів.

Складаючи від зовітів з представниками
яким направленим країн українського селен-
більшевики тим самим вели до звістри-
ціональних відносин і не глядаючи на ви-
ження представників української демократії
не відступали від своїх норм і старали
вести вони грунт для узвісного зві-
власти.

Проблемою захоплення власти більшеви-
ків ставили на карту усі здобути українського
національного руху, в якім не мало участі
український пролетаріат, і через те та-
кічну відмінні відмінні більшевики в боку

І от на з'їзді Союзів України більшеви-
ки показали те, що поселяли і потерпіли по-
вз тої авантюри, яку вони готували.

Але в тій сам час іх уряд Народних
Комісарів задумав нову авантюру: своїм більш
ультіматом і вголосом війни Україні на
на шлях шовінізму і імперіалізму — та-
до піднімати національну хвилі на Україні.

Таким чином ми бачимо, як партія
шовінів, яка вражає себе найбільш відмінною
і демократичною, своєю політикою і такою
привела до познатого роскошу між двома
російською і українською, до затяжки
вони суперечностей серед українського на-
роду до хвилі націоналізму.

Але ти більші завдання стоять пред-
вію партією, партією українського на-
роду.

Перш за все в сей вістрій момент
символічно урядові Народні Комісарів і ти, ти
за ним, скажати:

Геть збрю! Не можуть непорокувані
демократії вирішуватися силою багета
зусилля мусять бути ужиті для ліквідації
флікту і для звідома звідома.

В сей момент боротьби з більшеви-
ків, коли до українського руху залишається
ті верстви російської демократії, які во-
ли проти нас, в сей момент ми не можемо
пустити маси українського пролетаріату в
меншевізму.

Ми не ховинні забуваати того, що
момент ослаблення большевиків ті, хто йде
з ними, знову будуть проти нас.

„Народний комісаріят української республіки“.

„Українські большевики“.

Львів, дні 24. січня 1918.

Низше подаємо телеграми про військові і
дипломатично політичні виступи большеви-
ків проти українського правителства. Виступи
ці освігнули покищо сей вершок у сотворені
большевицького „правителства“ української
республіки і у покампанію делегації цього „pra-
вителства“ до Берестя, де вони появивали
перед останньою перервою в переговорах, як
складова частини російської делегації!

Щоби наші читачі зорієнтувалися як слід
в тім, що саме викликає собі харківське „прави-
телство“, подаємо два інформаційні голоси за-
кордонської преси, при чому пригадуємо, що про
пovстане харківського „правителства“ наш
дніпровський приніс був свого часу зовсім досто-
вірні відомості в додатку «Федора» в наших ко-
респондентів з над кордону.

В статті під знаменним заголовком „Ша-
храй“ писала київська „Нар. Воля“ дні 29 груд-
ня між ін.:

Коли ті великороси, що між не можуть
одомовити ся від власти над Україною, і котрі
прикривають ся іменем соціаль-демократії, хо-
тіли скинути Центральну Раду, то першим ді-
лом постаралися оперти ся на штаки. Се ім не
вдало ся, ба Генеральний Секретаріат не допу-
стила до того, захарня обезброїши більше
вицькі залоги в Київі.

Тільки завдяки завчасним мірам, на уликах
не була пролита кров невинних і зміг
вільно відбути ся скликаний самими ж більше

виками Всеукраїнський З'їзд. Ті в Селянськіх, Робітничих
Депутатів. З'їзд, як відомо
дуже численний, більше ніж дві ти-
сячі, і, при тому, з меншою більшістю
і повним представництвом від селянських
Він з величезним ентузіазом висловив
Ц. Раді і розіхав ся, не оправдавши
більшевиків.

Останніх було таке невелике
(чоловік 80), що вони майже потонули
в дніпровському морі.

Тоді, зобачивши, що на території Івано-
Франківської області не так легко можна скористуватися зі з-
темні

В числі з 19. грудня ось що сповідає сей дневник про поїздку українських більшевиків:
Була в раді роб. та військових депутатів у країнська соціалістична фракція, котра стояла на круті програмі, приняті з початку весняною конференцією у. с. д. р., а потім трошки зміненою четвертим партійним з'їздом.

На тім з'їзді можна було помітити богато ріжних течій укр. с. д. роб. партії. Але що укр. с. д. партія добивається зараз разом з волею соціалістичною і національною волі, течії погодились поки що, поки ми ввязані единим сильним і спільним — домаганням національної волі — не вносити розбрату в руди партії, не розбивати її на тиску дрібних шматочків, які нічим поміж собою не вязані.

Не так думав та. Ведмідів, як думав партійний з'їзд. Хоч і вже він сібе „не більшевиком, не більшевіком, а українським сенієм демократом”, але українського в нім дуже мало, хиба тільки гогана українська мова, власне „малоросійське від'їче” в своїм відснім словниковом.

Та. Ведмідів віршив заснувати біля себе нову українську с. д. р. партію (лівих); через те він почав вважати себе „робітником”, а всіх інших, крім більшевиків паніками. Сього він добився. Тепер біля цього тут, у Харкові згуртувалися купка з 10—12 душ, які звуть себе лівими Українцями, братяться в більшевиками, в зброях розганяють Центр. Раду і передають всю владу на Україні неукраїнським радам роб. та військових депутатів.

Таким чином виходить ніби тут у Харкові мається дві українські с. д. організації: одна лівих, а друга правих по термінології та. Ведмідіва.

Ріжники поміж ними також: „праві” с. д. мають свою програму, п. комітет, де кілька десяtek ріжних організацій по ріжних губерніях... Партія „лівих” укр. с. д. програми не має, складається з 12 із 15 і є її дільність — се опозиція укр. с. д. роб. фріків в раді роб. та військових депутатів.

ПЕТРОГРАД (П. А.). 22. січня. Народний комісаріат Української Республіки видав сьогодні вакансії до всіх Українців: Генеральний Секретаріат Центральної Ради підпірає Каледіна, сіє незгоду між українським і російським народом і скріпляє міжнародний режим на Україні. Заявлюємо в імені народу Української Республіки, що Генеральний Секретаріат Центральної Ради є ворогом українського народу й визиваємо усю вірту армію робітників і хлопів республіки до боротьби в міщанському Генеральному Секретаріату Центральної Ради і з Каледіном. Армія правительства робітників і хлопів в'єдиненої федерації республіки піде з нами. Армія правительства робітників і хлопів, всі хлопи і робітники, всі горожани України підігруть діяльно революційну армію народного секретаріату. — Народи Комісаріату: Юрій Качубинський, Микола Скрипник, Вальдемар Люксенбург, Юрій Лапшинський, Юрій Баше, Сергій Бакинський, Міннер (?), Луценко-Скіпник, Вальдемар Авссен.

БЕРЛІН, 23. січня. Між російськими і українськими членами мирових делегацій прийшло до отвертого воризву. Петроградська тел. Аг. доносила, що Троцький вислав до українських делегацій письмо, в якім заявляє, що в мирових переговорах державний секретар др Кільман привів Українцям право переговорювати в справах окупації, оскільки воїни тикаються українських границь. Стверджуємо ще раз — говорити Троцький — що українська делегація через те, що нес поминула, наршила революційну мераль. З огляду на українські і російські робочі і хлопські маси, яких житєві справи тепер рішаються, постановили ми скинути з себе відповідальність. Знаємо, що Центральний виконуючий комітет в теперішній хвилі має більше право промовляти іменем української республіки, чим київська Рада.

БЕРЛІН (Вольф) 23. січня. Як деносять газети, наспіла від теперішнього поєднання російської мирової делегації заявяє, що правительство робітничо-жовнірських рад в Харкові вислав двох усновногласнених відпоручників для участі в мирових переговорах в Берестю, яких російська делегація прийняла у свій склад. З пошукачами письм виходить, що правительство в Харкові відмовляє Генеральному Секретаріату в Києві і тамошній Центральній Раді права переговорювати іменем Українців. Си інституції являють ся органом буржуазії. Харківське правительство, яке є філією більшевиків, шукає влучки в Петроградським правительством як центральним органом всієї Росії і федерації загальної республіки колишнього царства. Надійшли зважати, як поставить ся діє сеї справи київське правительство.

За фактичну самостійність України.

Берлінська „Deutsche Zeitung“ (веснімського напрямку) з 18. I. принесла більшу статю Е. Р. (графа Регентського) п. з. Zu den Verhandlungen mit der Ukraine, в якій переказуючи берестейський комунікат (з 17. I.) про успішні переговори з Українськими, підчеркує давнє домагання національних німецьких кругів (в супереч становищу демократичних партій), щоби осередні держави підтримали Українів в їх змаганнях до самостійності і мирилися з ними без огляду на Петроград. Дальше пише автор: „Тому, дивлячися із спільнотою для обох осередніх держав точку погляду, не розумію, як та гр. Черній наїшов нагоду сказати Українцям „при миром“, що доля польської меншини в будущій Україні мусить бути обезпечені. Бачимо в сім не лише те, що гр. Черній певний австрійської розвязки, а І те, що він дивиться на Україну як на область будучих австрійсько-польських впливів. Супроти цього як ві становища прав України так із огляду на інтереси Німеччини треба покласти натиск на се, що Україна мусить розпоряджати фактичною самостійністю“. Коли ж треба говорити про обезпечені, то „один із найважливіших домагань України мусить бути, аби здійснити діїсні гарантії“ від Австро-Угорщини що до обезпечення прав Українців в Галичині. Кінчить ся стаття вазивом до німецької державнії угорські підділки Україну у внутрішній політиці, які вони відмінно виконують, але зверху проти „пошилювання ділінгів“ зважань австрійської політики“.

Державна Рада.

Вчера Палата послів продовжала дебати в справі заяви президента міністрів і в справі національних внесків.

П. Ярч закидає урядовці, що він заключив угоду з робітниками коштом селян, суспільного членства за те, що ми не беруть однієї згаданої застосування.

П. Урджаєль зважливе, що війну викликає всенімешний шоунізм і що президент міністрів смідомий тоге, що провоцирує лише вимін меншини австрійських народів.

П. Кнірш закидає Полякам нездичність супроти Німців і боронити ген. Гофмана, що трофеї бесіду в Берестю вважає мужеською.

П. Окунівський підчеркує протиєвінство в бесіді президента міністрів, котрий говорить про самоозначення народів, а рівночасно не думає змінити несприєвливого стану юрисдикції. Ціль його — зберігати кабінет. Тепер, коли мир в Україні вже так якби заключений і Україна має дати Австро-Хліб, слід запитати, що австрійський уряд зробить за те для України? Відповідь на те знайдете в східній Галичині, де відбуваються немилосерні реквизиції, а про відшкодування нема й бесіди. На добавок жаєть ще населене прилученем Його до Польщі! Від 1848 р. боряться Українці о поділ Галичини. Надарює похагали ім у тім Поляків і Тігер; що ті мужі предсказували, не здійснилося для Українців, аж в Росії. Нехай же уряд вважає собі до серія ту пересторогу. Бесідник протестує проти відступлення українського народу Полякам.

П. Гец представляє охоту Поляків, загорнути всю історичну Літву, навіть ту, що тепер знаходиться за фронтом. Опісля твердить, що Волинь ніколи (!) не належала до України і домагається прилучення цілої Галичини до Польщі, пригадуючи, що за те польські посли ще 16. серпня 1914 р. прибічни зробили царю Австро-Угорському королю Польщі. Вініци призначає засаду самоозначення народів, бо вона опирається на праві природні і божі.

П. Рибарж підчеркує вірність полуднівих Славян супроти Габсбурзької династії.

П. Тетмаєр підчеркує, що Польща забудована на підставі акту в 5. південної рівнини заснованої державі, сформованої на віденському конгресі і як вона позбавлена відниху та можности господарського розвитку, бо не має доступу до моря. Се дуже двозначна державна креація й через те Европа не мати ме мира.

П. Тухар підчеркує, що уряд безрадій і у внутрішній і у зовнішній політиці та деси не може зважити ся на рішучий крок супроти Берліну.

Говорили що посли Штеклер, Кернер, Кеттер і Найман.

Слідуюче засідання відбудеться вівторок.

Над чим поважно радить „Кошко Польське“.

Вчера нагло війшли до Відня архієпископ Більчевський і Теодорович з представниками польської аристократії, щоб „ратувати“ народи,

які колись належали до Польщі. В зв'язку з тим відбулося засідання певного „Кола“, на котрій перший говорив п. Галер. Він іменем консерватистів предложив таку заяву:

Внесок п. Вітеса, що виступить у собі ідея спільні всім Полякам, є неполітичний і небезпечної для здійснення сільської державності. Супроти цього заявляємо, що:

1) польська реальні політика полягає на приєднанні цілої Галичини до Польщі під діючим місією Польщі в Австро-Угорщині, що висловлене було вже в 28. мая;

2) Боручи поважно (1) право самовизначення народів, домагаємося признання того права польської Литви;

3) беручи рівно поважно заяву міра без анексії, домагаємося приєднання до Польщі та кож Волині (!), котра від часу люблінської унії належала до Польського Королівства, отже в тій способі наступила тільки реадміністрація (чому на підставі цієї звітності Волинь не мала бути реадміністрована прям. для Литви, — єді зрозуміти! — Ред. „Діла“);

4) в переконанні, що в інтересі європейського мира лежить утворення Польщі, таїної до розвитку, жадаємо признання її доступу до моря;

5) домагаємося участі Польщі в мирових переговорах.

Менше „хоробру“ революцію предложив п. Зеленівський іменем демократичної групи. Для того п. Гломбінський заявив, що демократична революція непотрібна.

П. Дацінський предложив іменем своєї групи таку революцію:

Ні найяскініші регенти, ні польський уряд, утворений після потреби окупантів властю, ні проектована „рада стану“ не є висловом волі польського народу. Може ним бути лише польський сейм в цілому Королівства, вибраний на підставі 4 приємницького виборчого права; тільки такий сейм має бути право рішити про армію, фінанси та правління й долю польської держави. Коло польське жадає допущення до мирових переговорів відповідних представників всіх трьох польських земель та увіймання інтернованих Німцями Поляків, передовсім Підсудського; дальше домагається коло заключення в Росію (в Україну ні — Ред. „Діла“) демократичного мира без анексії і відшкодування на фінансіві права самоозначення народів і без роздлутих народів, а в особливості утворення єдиної Польщі, що об'єднав населене в всіх польських дільницях; вініці стверджується, що правительство д-ра Зандера не додержує ні одної з обезпечення супроти Поляків і не діє запоруки, що певно трактуватиме жадання польського народу — і з тих причин „Коло Польське“ постановляє пеборювати правительство.

Наступила сварка між п. Домбським, Дацінським, Скарбком і Вітесом. Вініці 30 голосами проти 18 вібрали комісію в цілі устійнення спільногого тексту вмеску, який завтра має бути предложений „Колу“.

Большевики в Фінляндії.

СТОКГОЛЬМ (Тб.) Наслідів тут вісти, що Росія мимо призначення незалежності Фінляндії не хоче виректи ся панування над Фінляндією. Вправі частині російського війска уступила з Фінляндії, але її заступлено сейчас іншим військом, яке постійно допускає ся насильство, в последнє головко в Аязанд.

НОВИНКИ

Львів, 24. січня 1918.

— „Головна Рада галицьких, буковинських та угорських Українців“. Довісить „Народна Воля“: По життю галицьких студентів, які живуть в Кієві, складено Головну Раду галицьких, буковинських та угорських Українців. Головна Рада має на меті об'єднати всіх Українців в Австро-Угорщині для боротьби проти прилучення українських земель до Польщі і для утвердження тих земель, які російська революція дала у країнському народові. Головна Рада буде ширити між закордонними Українцями ідею єднання всіх народів Австро-Угорщини для успішної боротьби за їх національне політичне визволення.

— Святочний Вечір в українській дівочій захисті у Відні. Нам пишуть: В літі 1917 р. захищено Віднім заходом Укр. Запом. Комітету захисту, у якім лежкають учениці семінарій та гімназійних курсів, а також студентки вищих шкіл. Управительство захищує «п. учн. Ольга Яворська, що в незвичайною революцію дбає про жододіж, віддаву її під опіку. Щоби упразднити свята на чужині, зайняла ся вона ула д

оки над молодіжю. В гарю прибраній саді зібралися молодіжі (також з поза захисту) до всіх ялики, а крім того явилися о. мітраг д-р Жук, пасол Лев Левицький, генерал д-р Окунєвський, о. П. Патрило і управитель сем. курсів д-р Р. Цегельський. Народ очаровував при суті хор ангелів, що співали "На небі ясна Ірка висока". Відтак іде декламація стиха Б. Лепкого "На святій вечір". (Декламувала Е. Паничішина з 2 р. семин.) Находять коледники я гарніх кардинальних одягів і, відколідувавши тай обіжжини всего найблішого, віддають дарунки між молодіжі. Відтак всі віссін до сільшої вечери, а рід промені, в яких пробивалися видість Ізраїль Воскресеня України, ви вінняв пази поміж плюдинокими петрадами. Цій вечір військові дуже мило, а молодіж за була на хвилях, що вона далеко від рідної стріхи, від рідного краю.

— Доля Б. Степанківського. Читавши в "Нар. Волі", Український ревізіоніст В. Степанківський, який в 1906—7 році сидів в Київській тюрмі і вік петн за кордон, приїхав в серпні до Росії. На керівні його арештовано і правлітельство Керенського посадило Степанківського в тюрму "Кресті" разом з большевиками. Судовий прокуратор не знайшов в Степанківському нікакі злочини. Але правительство Керенського держало Степанківського в тюрмі ще дев'ять часів, в хідні рішило вислати його за кордон. Большевицьке правительство Ліманів не хоче та кеж випустити Степанківського на волю, а лише погодиться постанову Керенського. Його відвезли в Архангельськ і хотіли вислати в Англію. Тоді Степанківський погодився, щоб його відпустили в тюрмі. Із тюрми в Архангельську Степанківський послав до виконавчого комітету північної флотилії лист, в якому розповідав про постачану старого временного правительства вислати його в Англію і просить комітет телеграфувати в Центральну Раду, щоб вона подала про його увільнення під залогу, а паки що просить держати його в тюрмі, бо правительство не діло йому нікого паспорта, а яким міг би жити в Англії. — Стільки доказів "Нар. Волі" якож підтверджує що в дія 14. мин. м. Тимчасом, як нам донесеть, Степанківський живе тепер уже в Лівіндоні, відкім має незабудимо вернутися до Львові.

— Українська Бебіда у Львові уряджує в своїх комітатах в суботу 26 січня товариські сходини, на яких має честь запросяти. Всіх для членів, іх родин і осіб візможніших членами 1 кор. Початок в 7. год.

— Комитет інвалідів УСС складає ширу подачу Українському Комітету національної помочі для раних жовнірів і УСС, за 200 К на кешти на дорожні і прохарчовані діяї інвалідів на день 12. с. м.

— З українських семин. курсів у Відні. Найближчий речениць Ісанду землі для народних шкіл знова галицькою ц. к. Ісанд. комісією у Відні з 19. лютого 1918. — Д-р Р. Цегельський, управитель.

— З львівського університету домовляється, що викладачі, зберігани в причині різнячих ферій, вчиняться в понеділок 28. січня.

— Союз Українок. В суботу, дія 26. січня відбудуться на Бесіді членські сходини "Товариства Українок". В програмі реферат в. Студінської: "Українка, якою слід би її бути". Початок о год. 6. вечором. О год. 5. того самого дня засідання Відбулося І. секції. бзі 1—1

— Українці злякі, не гвардили вже про військо, повінні тімити, що одинокий український тиражник в німецькій місії «Ukrainische Korrespondenz» його масово передплатували і ширили між чужинцями. Якраз тепер українська сповідь дуже актуальна і треба чужинців як слід інформувати про наші політичні амбітії. Владацем є гадала Наряди. Комітет д-р Кость Левицький, відповідальний редактор посол Володимир Сингаєвич. Умінні передплатити такі: річно 12 кор., піврічно 6 кор. 50 срт. Гроші просимо слати: Wien XV., Sezessionsgasse 7/10. Просимо во слішти ся в замовленнями, щоби видавництво могло усталити наклад, що при теперішній дорожні є дуже важне.

ПОМЕРЛИ.

Іванка з Красінських Кістків, вдова по управителю школи, проживши 65 років, по коротких і тяжких терпіннях упокоїла ся дія 15. січня в Бібрі, Тінні останки перевезено до гробівця в Бережанах.

ПОДЯКА

Невідома смерть забрала з нас Найдорожчого моєго мужа, а нашого Батька, Діда і Прадіда бл. п. Льонтія Рожанковського. Піддаючись в тяжкому горю болі Всешинього, відчуваємо так щирішу вдячність для усіх тих, що в діях нашого нещастя старались принести нам розраду, поспішили з помочию, та причинилися до звеличання пам'яті Дорогого Нашого Покійника.

Із цієї серії докуємо певедусім Влов. ПП. Директорам Ользі і Омеліянові Харківським за їх все ширу і дружну поміч, та жичливість, здвоюємо ще в найтежших наших хвилях.

Його Еккелягції Митрополітів гр. Шептицькому складаємо найщирішу подяку за Його ласкаві слова спочута і розради. Рівно ж сердечно дякуємо Влов. П. Послові Д-ра Т. Окунєвському за теплі слова спомину, поміщені в Ділі.

Високопр. О. Шашиблянова Д-ра Ст. Юзикові і Всеч. во. Солінкам Яновичеві, Малому, Белкотові, Зробкові, Хмельовському, Кравчукові і Букові докуємо широ за величаву відправу і супровід таїнних останків на місце вічного споку, а в. Сов. Малому і п. Процикові і Присовець за зворушуючі слова над могилою. Ми не в силі як слід висказати Вам великої нашої вдячності, тому в загальні усі, що в тих тяжких для нас життях нас невабули кінчено в глубині серця Спаси Біг Вам!

Золоті в січні 1918.

Ісаїфа Рожанковська, ідова; Марія і Йосиф Караванович, Ольга і Володимир Чайковські, Евгенія і Володимир Вергановські, Маркія і Амандія Рожанковські, Теодор і Ірина Рожанковські, діти, Зефір і Ганна Панкевичі, Богдан Караванович, Михайло і Йосиф Чайковські, Марія, Альона, Олена, Ярослав і Дарія Вергановські, Марія Мелянія, Ярослав, Дарія, Їїсіфа, Володимир, Ярослав і Стефан Рожанковські внуки і Марта Панкевич працівника.

634

ОПОВІДКИ.

П'ятниця, 27. січня 1918.

Ніні: греко-кат. Тагіїни муч., — римо-кат.: Нав. сі. Павла
З-вітв: греко-кат: Бригіла і Стр. — римо-кат: Панікарія.

| Нову разомчу продажу вістрини 175 см. в обім: груди 100 см. — Оголошує в адм. Д. — ля кожного дня між 12—1 — Стап. 632 1—3

| Національний Музей у Львові (бул. Механіцького ч. 42) відчинений для публіки у вівторок і п'ятницю від 2—4 год. по полуничні.

515 12—?

ОГОЛОШЕНЯ.

МНОГО тоалетов по 6 с. за штуку 50 штук К 280, правдано французьке міло до голени по К 4 штук. Шампані до мітк голови у великій виборі посухані доки вистарчить. Перфумерія С. Федор, Львів, Синестусна 7. 498 г 24—?

Адвокат д-р Володимир Бачинський в підгайцях пошукує рутинського концепціонта. Зголосіть під адвокат д-р Володимир Бачинський Wien, Parlament. 621 3—?

5.

Пять нових листів Червоного Хреста поручено на раті за 270 кор. 36 рат по 7 К 30 с. Перша рата в при. 12 К, дещо по 7 К 51 с. Право три змін. 1. лютого. Головні виграні 300.000 К. 50.000 К і т. д. Кошідь мусить бути киль-симвал. Доки вистарчить плас подорожнім також листів, як якісні листі. Ці банкноти Шиц і Хасе Львів ріг вул. Коперника (площа Маріїнська). IX-97—100

Д-р М. Лагодинський адвокат в Ділі. Зголосіть листові з позараз концепціонта. 622 2—4

Адвокатський кандидат почтакуючи, пошукує землю. Ласкаво зголосіть під Р. К. Д. в Адміністрації "Діла". 630 1—3

АДРЕСА:

Банкнота для Діловодження
der Ukrainerischen Legion
ЦІЛІ МАЛІ СІМІНІ ВІДКІДИ
УЧАСНИКІВ УЧАСНИКІВ УЧАСНИКІВ
УЧАСНИКІВ УЧАСНИКІВ УЧАСНИКІВ
УЧАСНИКІВ УЧАСНИКІВ УЧАСНИКІВ

46 - 7

25. січня 1918.

згадують землі
ви і праці
урядника

в Товаристві взаємних обез
печень на житі і ренги

у Львові, ул. Руська ч. 18.
Згlossenія приймає Дирекція "Виснічено
уство від 2—3 год. по полуничні.

Купуємо НАСІНЯ

Червоног конюшини,
Білої конюшини,
Еспарзети,

Тимотини,
і інших родів трав та конюш
як також

Найти огорожних ростин
(чебуля, капуста, огірки, бураки, морква, лук,
шкіра, редквас, горох, фасоль і т. д.)
у всій скількості та платимо найвищі

Помібку насіння враз з поданім цим
сімом слати на адресу:

• КРАСВИЙ СОЮЗ ГОСПОДАРСЬКИХ
СПЛІКОВ*

Синдикат та "Сільський Господар"
у ЛЬВОВІ,
бул. Зіморовича ч. 20, III.

НОВА КНИЖКА
ПРО ВІДБУДОВАНЕ ДЕРЖАВНОСТИ УКР
СЬНИХ ЗЕМЕЛЬ АВСТРО-УГОРЩИН
Wiederherstellung des Königreiches HU
Wołodymyr.

Одії та дія Українські Problem In Osteuropa
Von Dr. jar. Michael Lazynskyj.
Ціна 1 К 50 срт.

Продавець: Книгарня Наук. Тов. від. Шевченко,
Різот ч. 10.
Книгарня Старополтівського Інституту
Руська 3.

Видавничо Товариство „Українська книга“
„Наши майменіши“

Видав: Антін Крушельницький
Ілюструє: Олена Кульчицька.

1. Дудень і його жінка жаба панна, народи
ка, 14 ілюстр., 50 срт.

2. Багатий Марко — народна легенда, Н
страниці, 50 срт.

3. Анонці і вінця, народна байка, 14 ілюст
50 срт.

4. Кетян і пінник, народна байка, 14 ілюст
50 срт.

5. Два брати, китайська народна казка, 11
страниці, 50 срт.

6. Цар Лев, народна байка, 30 ілюстр., 1

7. Певінь, китайська народна казка, 14 ілюст
50 срт.

Головний склад в Книгарні Наукового Товар
ім. Шевченка у Львові, Ринок 19. — Кни
Базарі на провінції можуть замовляти з
в більшій скількості з відповідним опіс

Спішіть, доки наклад не вичерпав

Пепелісні листки

• „Червоні Калини“

Українське Січове Військо

в карикатурах та колорових малюнках

18 карток з пересилкою 3·40 Кор

Гроші слати на адресу: М. Угрин Etappenra

Літер, збірник „Червоні Калини“ 6 К.
і 20 К. за приц.

В друкарії „Діла“ Львів, Ринок ч. 10